

ВЕЛИМИР ПЕТРОВ
СУХ РЕЖИМ

chitanka.info

Драги Читателю, сигурно си забелязал, движейки се по житейските си друмища, че наоколо щафъкът разни себеподобни. Де познати, де непознати, а има и полу-такива. Всичките ние образуваме Човечеството. Често влизаме с другите членове на човечеството във взаимоотношение, де приятни, де неприятни, а има и безразлични. Когато човек живее по-дълго, се среща с много себеподобни от всички гореизброени видове, а има и разни подвидове и още повече под-под видовчета. Дето разнообразие, че и асортимент. Нека! Нека да има, че инък голяма скука ще настъпи и ще почнем да бягаме по други житейски друмища, с по-богати асортиментни надежди.

Тия дни съм се заел с една на пръв поглед непосилна задача — да се ровичкам из прашасялитни си минали и отминали пътища, населени с разни чешити люде, да изтупвам някои от по-интересните от праха на забвението и така да им отдам подобаваща почит и възпоминание; май, че се казваше — помен. После пак ги надиплям в раклата, за идните поколения; нещо като великденско прочистване, но не е; другояче ще да се казва; като се сетя, ще го запиша.

Не е трудна тая задача, щото не ползвам някой скъп метод, като въглородния например за уточняване на дати, а оня метод — дето хората му викат разплитане на чорап. Хващаш един изпрошнат конец от вълнен, ръчно плетен чорап и дърпаш. Ако искаш да си по-прецизен — на-виваш на кълбо, като отвътре си турил сгънатата хартишка за удобство и може да стане чудесно кълбо. Рано починал вуйчо на Татко, ни беше снабдил с вуйна Монка, адвентистка и може би по тая причина навиваше фантастични кълбета. Пъхаше си някак странно палеца, свит почти до дланта, навиваше снопче, повиваше маалко надясно, пак снопче... и така цялото кълбо, което ставаше стегнато и ще речеш, че е купешко, с тая дупка по средата. Запазена марка!

Всяко кълбо съдържа една или повече истории. Информация! Това кълбо има толкова и толкова мегабайта информация... Виж ти, как всичко си отива по местата.

За да съм по-оригинален, пак с метода на разплетения чорап, ще го повидоизменя малко и ще го патентовам като метода на ръкавичката. Същата работа, щото ръкавичката е чорап за ръчичката... и рима си има и благозвучно и хептен мое си е!

Значи, дойде време за Гичка, дето плела ръкавичка...

Първо да довърша една работа, че то — едно почвам, недовършвам, друго почвам... трябва ред да има, да не се размете преждата.

Писах що писах — ден, два, че и отгоре и по стар художнически навик, обърнах карти-ната и я подпрях с лице към стената; да постои там известно време, да се позабравим взаимно — автор и производението му, да си станем малко чужди, щото докато сме интимни, свикваме с грешките си и не ги забелязваме. Методът е безупречен — поколения художници така са вървяли и вървят напред към съвършенството, ако има такова животно; необременени от сантиментални, почти роднински подбуди към творбите си. Също като

с зачислената ти от държавата съпруга — едно малко отдалечаване, било командировка, било, че е спходила тъща ти, било по други причини — все хуманни, няколкодневно отдалечаване от съпружеското тяло, душата ти и всичките ти фибри закопняват за любимия човек, допреди дни малко (ама съвсем малко) досадил ти и като се видите я възприемаш като чужда; а чуждата жена кусури няма; напротив. Какво беше рекъл Оня, когото жена му питала как намира новата и нощница, експонирана за случая връз нея — чудесна е, жено, чудесна, сега да беше и на балкона на съседите, цена нямаше да имаш!

Та — обърнах картината към стената... Ооо, какви ги говоря... навик, Драги Читателю... Та — сложих писаното в чекмеджето. И ето, два дни по-късно — тази сутрин, докато нормалните хора още спят и последните караконджули и самодиви в поомачкани бели премени, още не са се доприбрали до у тях си, ами си довършват приказките на висок глас, колкото да разбудят мах-лата, изпълзявайки от баровете на Интерхотела, под безстрастните погледи на патрулките със запалени фарове; вече по халат, че есента захладня, курдисах половинлитровата керамична чаша с кафе-трепач да ми диша право в носа и препрочитам писаното. То, моето писано ми прилича на онова стихотворение от Веса Паспалеева:

РЪКАВИЧКИ

*Седнала на прага
мъничката Гичка,
колко и приляга —
плете ръкавички.
Бримчица уплита,
после две разплита —
дяволската плетка
се излиза редка!
Скоро сняг ще падне,
трябват ръкавички!
Пипайте по бърже,
палави ръчички!*

Има доста прилика в тия ни дейности с Гичка, уж отдалечени една от друга във времето. Нейната работа сякаш по-ще стане; ще се изпедепса тя, ще им хване цаката на ръкавичките, докато при мене — за плач работа!

Пиша, пиша — гледам изгървал съм му мярката и единият пръст станал дълъг, дълъг, от тук до Хасково. Не бива така. Разплитам, разплитам, гледам, той сега пък станал мъничек, мъничек, в носа си не можеш да бръкнеш с такъв пръст, ако се наложи. Хайде пак наново; и — така неравномерно върви творческият процес, наречен (дали?) писателстване. Накрая на работния ден, като погледна — в стаята, на земята се разкикерил един петокрак октопод, с различни по дължина и дебелина пипала — за тях няма още открити такива носове за бъркане. Поне са шарени, със стегната оризова плетка на петокуку, да ти е драго да ги съзерцаваш. Дето вика Енчо Мутафов, били в стил СКАЗ и някой ден, с риск да ми досаждат, щял да ми го обясни с думи прости... аман от професори-философи; все с прости думи се обясняват с народонаселението и все неразбрани остават. Я ги зарежи тия работи, Енчо, ами налеп още по едно от мойто и ще видиш как ще те разберат от раз. РАЗ! СКАЗ! Ааа, аха! Оттам ли произлиза това нещо — разказ. — Кажу ми, кажи ми — ми намига интимната му, най-интимна и благоверна — Венета Братинова, че не слушка. Ако е въпрос за слушкане, брат ти — Петко Братинов още по-не слушка, казвам. С него служихме в Гранични войски, Тринайсти граничен отряд, аскер-аркадаши, в най-опасния период, тъпкан с диверсанти, престрелки и напомпани героизми. Хиляда деветстотин петдесет и осма, само преди петдесет години. И ни бяха селектирали — все творческа интелигенция: Симеон Хаджикосев, ако знаете кого именно визирам, даже беше написал и то сполучливо, марш на поделението — мани, мани, работата от сериозна, по-сериозна; Цимпето — Димитър Бакалов, който завърши при проф. Хложник в Братислава престижна графика — за жалост почина преди време от рак... лека ти пръст, Цимпе, мъчно ми е за тебе; Праматаров — скулптура ли, декорации ли специализира; единият от музикантите — Бандараци... Лазар Гатев, все имена.

Заразправях за Петко Братинов — беше едно яко бичме, само за горски; един земен такъв, че и дръпнат; ловец, да не падаш в ръцете му; а ученичките лудеят по стиховете му, нежни били... рецитал след

рецитал; само през последните години отупа десетина стихосбирки. И с едни — *Обратни мисли*... Не това, което си помислихте с болното си подсъзнание... Какво му е обратното да замерваш жабите с камъни:

ОБРАТНИ МИСЛИ

*Ти беше обаятелна река
със много здрави бентове пред себе си.
Но те един след друг
се разрушиха
от мътната ти страст
за бързина.*

*И няма ги сега дълбочините
с мистични отражения по дъното.
И няма ги ония звездни риби
във подмолите с властна тъмнина.*

И ти си окончателно свободна.

*Свободна си пред мене,
но си плитка.*

*И който иска може да прегази
навсякъде през твоята вода.*

*И аз замервам жабите
със камъни.*

Не е полезна всяка свобода.

Да, бе! Ако тия, със свободите — мислеха за ползите-нормалните и пропуснатите — Дай да замерваме жабите с камъни! Сух режим! Само сух режим за вас Жабозамервачи!...

Ей, драги ми Петко Необратимов — да не вземеш да се докачиш нещо от това, че те ползвам да си вържа текста... Аз все таквиз ще ги огелпя... ами да взема да го приключа този текст, да не затъна по-надълбоко. А сух режим няма да въвеждаме. Казах го само... така... Спирам!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.